

Desglaç

Maria-Mercè Marçal

«**Com dos estels bessons, i que s'encalcn**»

Com dos estels bessons, i que s'encalcn

mentre repta la nit

i tota cosa muda la pell vella

i es fonen els confins,

apropem-nos: no juguis

a fer-me por sotjant

des del llindar; ni et posis la disfressa

d'ogre, d'home del sac,

d'esvoliac dins de la meva sina,

o d'esparver reial.

Deixa, fora porta, velles armes

que et feien guerrer

i ara et veuen vençut, deixa les taules

on es glaçà la llei.

Abandona el teu nom

fins que jo trobi el meu.

No diguis cap paraula,

jo no tinc llengua.

No te m'amaguis dins l'armari

com un delicte obscur

ni pesis amb les balances

el meu amor de doble tall.